

บทที่ 407

เพื่อนฝูงผู้มาเยี่ยมเยียน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในการไปรับการผ่าตัดหัวใจซ้ายเมื่อเดือนก.พ. 2020 ที่ผ่านมา ลูกไม่ได้บอกเพื่อนฝูง และกับเพื่อนที่กำลังทำโครงการด้วยกันลูกก็ไม่ยอมบอกว่าอยู่โรงพยาบาลอะไร เพราะลูกไม่ต้องการให้เพื่อนๆ ต้องลำบากในการไปเยี่ยมเยียนลูก เสียเวลาพวกเขา แต่หลังจากลูกกลับไปพักที่บ้านแล้ว สักพักเพื่อนๆ ก็เริ่มทราบดีและมีกลุ่มที่อุทิศสัปดาห์ไปเยี่ยมลูกถึงที่บ้าน แม้ลูกจะบอกพวกเขาว่าไม่ต้องก็ตาม

ด้วยเหตุการณ์ที่ลูกได้รับการบาดเจ็บที่หัวใจตั้งแต่ปลายเดือนต.ค. 2019 และต่อมาอีก 3 เดือนจึงจะทราบว่าลักษณะการบาดเจ็บนั้นมันซีเรียสมากเพราะเอ็นได้ขาดจากกันถึง 3 ใน 4 เส้น คำถามก็คือ ทำไมลูกจึงทนความเจ็บปวดได้ถึงขนาดนั้น และต่อมา หมอผ่าตัดต้องใช้เวลาถึง 4 ชั่วโมงในการเย็บให้เอ็นที่ฉีกขาดได้เชื่อมต่อกันใหม่ ซึ่งหมอใช้ศัพท์คำว่าเป็น “Major operation” และได้แจ้งเตือนให้ลูกทราบว่าหลังผ่าตัดจะเจ็บที่แผลผ่าตัดมาก แต่ลูกกลับไม่ได้เจ็บปวดมากมายตามที่หมอได้เตือนล่วงหน้า

สองหัวข้อนี้ จึงเป็นประเด็นที่เพื่อนสองกลุ่มที่มาเยี่ยมเยียนลูกได้ถกกันตามความคิดความเชื่อของพวกเขา (เพื่อนทุกคนที่มานับถือศาสนาหลักของประเทศไทย) และตามตรรกะที่พวกเขาคิดว่าควรจะเป็น และสิ่งที่ลูกได้ยินจากทั้งสองกลุ่มนั้นน่าสนใจมาก แม้ลูกจะมองจากมุมมองของลูกที่เป็นคริสตชนที่มีความเชื่อในพระเจ้าเต็มร้อยก็ตาม

ลูกเล่าให้พวกเพื่อนทั้งสองกลุ่มฟังว่าที่ลูกยอมรับความเจ็บปวดมาตลอดนั้น เพราะลูกคิดว่าเป็นการพลีกรรมและกำลังทำงานใหญ่เพื่อรับใช้พระเจ้า มารจึงผจญ

เพื่อนกลุ่มแรกเป็นผู้ที่ศึกษาหลักศาสนาของพวกเขอย่างลึกซึ้ง ถึงขั้นอ่านพระไตรปิฎก เช่นเดียวกับลูกอ่านและศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาจึงวิเคราะห์ว่าสิ่งที่ลูกได้ทำและเกิดผลคือ ลูกได้ “ถือศีล” ข้อหนึ่งคือ “ศีลอดทน” ซึ่งเป็นศีลที่สำคัญมาก ตลอดจนวิเคราะห์ว่า เพราะจิตใจลูกมุ่งมั่นแต่การรับใช้พระเจ้า จึงได้มองข้ามความรู้สึก “ทางกาย” คือ “ความเจ็บปวด” และยังได้วิเคราะห์ต่อว่าในศาสนาของพวกเขา ผู้ที่สามารถจะ “ยกใจให้อยู่เหนือกาย” ได้ในลักษณะเช่นนี้ จะต้องผ่านการ “ฝึกปฏิบัติ” ใน “ศีล” ข้อต่างๆ มากมายจึงจะมาถึงขั้นนี้ได้ แล้วพวกเขาก็ได้ยกเอาหลัก “ศีล” และหลัก “ธรรม” จากพระไตรปิฎกมากล่าวให้ลูกฟัง ซึ่งลูกก็ฟังด้วยความสนใจ แล้วลูกก็พูดกับเพื่อนๆ กลุ่มนี้ว่า “บทศีล” และ “ข้อธรรม” ที่พวกเขายกขึ้นมาให้ลูกฟังนั้นน่าสนใจมาก ซึ่งบางข้อลูกก็ทราบดีอยู่แล้วเพราะลูกก็เป็นคนไทยคนหนึ่ง แต่ทุกวันนี้ลูกปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ แล้วผลที่ได้รับในเหตุการณ์หัวใจบาดเจ็บครั้งนี้ หากไปตรงกับคำอธิบายของศาสนาของพวกเขาได้ ลูกก็ตั้งใจว่าแท้จริงแล้ว ไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาอะไรก็แล้วแต่ ขอให้เราสามารถเข้าถึงหลักธรรมของศาสนาตัวเอง เราก็จะได้รับความรอดเช่นเดียวกัน

กับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่ง ลูกเล่าแบบเดียวกันว่าลูกคิดว่าเป็นการพลีกรรม ... พลันเพื่อนคนหนึ่งก็พูดทำนองตีโพยตีพายว่า “พี่รับใช้พระเจ้าถึงขนาดนี้ แล้วทำไมพระเจ้าถึงปล่อยให้เกิดเรื่องเช่นนี้กับพี่ได้?” ลูกพยายามจะอธิบาย เธอก็ไม่ฟังพร่ำแต่พูดว่า พระเจ้าทำไมไม่ดูแลพี่เลย แล้วพี่จะยังไปรับใช้พระเจ้าต่ออีกหรือ ... ลูกเห็นว่าเพื่อนๆ มาเยี่ยมด้วยความรักและความเป็นห่วง แล้วเพื่อนคนนี้ก็ไม่ใช่เป็นคริสตชน ในเมื่อ “ศีลไม่เสมอกัน” ก็ไม่ต้องไปคุยเรื่องศีล ลูกก็เลยเปลี่ยนเรื่องไปคุยอย่างอื่น แล้วทุกคนก็คุยเรื่องอื่นสนุกสนาน พร้อมถ่ายภาพกับลูกในสภาพศิลปะินขามูไรแขนเดียวเพื่อไปลงในไลน์กลุ่มต่อไป

แล้วลูกก็อดไม่ได้ ที่จะเปรียบเทียบเพื่อนๆ สองกลุ่มนี้ ฐานะในสังคมถือว่าระดับเดียวกัน ความรู้ในด้านการศึกษาก็ใกล้เคียงกัน แต่มุมมองในด้านการดำรงชีวิตต่างกันราวฟ้ากับดิน กลุ่มแรกมีหลักทางศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ยามมีเหตุการณ์อะไรก็วิเคราะห์ด้วยเหตุผลทางศาสนา ทำให้มีความสุขและสงบ รับประทานอาหารได้อย่างหนักแน่น ในขณะที่เพื่อนกลุ่มหลังมีความสุขสนุกสนานในชีวิต แต่ในใจมีหลักธรรมหรือหลักทางศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวหรือไม่ ลูกไม่ทราบ แต่ความคิดที่ว่า หากเราไร้พระเจ้าแล้ว ยังเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์อีก แล้วเราจะไปไร้พระเจ้าทำไม เป็นความคิดที่ไม่ใช่จะเกิดกับคนนอกศาสนาเท่านั้น แต่ยังเกิดกับพวกเราศรีสทชนก็ไม่น้อยเลยนะ แคร่ถูกฉีดยาจนหลังออกจากมิสซา ก็ไม่ยอมไปร่วมมิสซาอีกแล้ว เป็นต้น

อันที่จริง ลูกก็เข้าใจความรู้สึกเช่นนี้อยู่ ตามความคิดของคนทั่วไป เราไร้พระเจ้า พระเจ้าก็ต้องทรงดูแลเราตอบสิ ทำไมถึงปล่อยให้เกิดเรื่องนี้ เรื่องนั้นกับเราได้

เมื่อเดือนที่แล้ว มีชาวเม็กซิกันคนหนึ่งนำวัตถุของแข็งไปขว้างใส่ภาพแม่พระที่เป็นที่รู้จักทั่วโลก เพราะเขาไปสวดทูลขอแล้วไม่ได้ตามที่เขาสวดขอ โชคดีมีแผ่นกระจกปกป้องหน้าภาพ ผลจึงเพียงกระจกแตก แต่ภาพไม่ถูกทำลาย เป็นเรื่องที่ไม่เชื่อถึงความเชื่อของคริสตชนในมิติของแต่ละคน

ตอนที่ลูกเป็นคริสตชนใหม่ๆ ลูกได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับนักบุญแบร์เนตต์ที่ได้พูดว่า “หากเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้าแล้ว แม้ความเจ็บปวดก็ยังเป็นความน่าชื่นชมยินดีได้” ได้อย่างไร? ลูกคิดในตอนนั้น

สองทศวรรษกว่าผ่านไป ลูกเข้าใจแล้ว ลูกเข้าใจถึงความหมายของประโยคนี้ของนักบุญแบร์เนตต์อย่างดี ตลอดเดือนเศษที่ผ่านมา ลูกต้องมีชีวิตด้วยการแขวนแขนซ้ายกับสลิงแรมโบเกือบ 24 ชั่วโมง ไม่เว้นแม้กระทั่งเวลานอน ไปไหนมาไหนก็ยังไม่ได้และมองย้อนไปถึงปลายต.ค. 2019 ถึงตอนนี้ ลูกมีชีวิตกับเจ้าความปวดของไหล่ ความไม่สะดวกในชีวิตประจำวัน รวมๆ กันถึงตอนนี้เกือบ 5 เดือนแล้ว แต่จิตใจของลูกกลับมีความสุขสงบและมีความสุขเสมอมา เพราะลูกถวายความเจ็บปวดให้เป็นการพลีกรรมถวายแด่พระองค์โดยเฉพาะในขณะนี้เรากำลังอยู่ในช่วงมหาพรต ลูกเป็นลูกของพระองค์ คนหนึ่งที่ตัวเล็กมาก แต่ลูกก็ขอถวายความเจ็บปวดและความไม่สะดวกสบายนี้เป็นการร่วมกับพระมหาทรมานของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่และเจ็บปวดกว่าเป็นล้านๆ ... เท้า

แล้วลูกก็มีความชื่นชมยินดีในใจของลูก
จะมีคนเข้าใจเพิ่มขึ้นไหมหนอ?

“พี่น้องทั้งหลาย จงคิดว่าเป็นที่น่ายินดีเมื่อประสบความยากลำบากต่าง ๆ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า การที่ความเชื่อของท่านถูกทดสอบ ก่อให้เกิดความพากเพียร จงพากเพียรให้ถึงที่สุด เพื่อท่านจะได้เป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ ไม่มีที่ตำหนิและไม่มีสิ่งใดบกพร่อง” ยากอบ 1:2-4

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คนเน่

www.moving-themountain.com

ป.ล. เพื่อเป็นการรักโลก ขอให้ท่านผู้อ่านที่รับ “บทสวดของฉัน” เป็นจดหมาย กรุณาส่งอีเมลล์ของท่าน พร้อมทั้งหมายเลขบนของมายังอีเมลล์ของผู้เขียน sarindhorn@showorking.co.th เพื่อจะได้ลดการใช้กระดาษและซองจดหมาย ขอคุณค่ะ

